

Для успішного менеджменту розвитку підприємства, треба дуже добре обміркувати всі умови та деталі плану, необхідно мати систему контролю аби слідкувати за виконанням поставлених цілей, а також потрібні немалі кошти для реалізації. А отже виконувати деталізацію та обчислювати кошториси змін варто після розгляду всіх факторів та параметрів впливу на позитивний результат змін. Для активного розвитку фірми потрібно: знищити бюрократію; злити разом великі підприємства та створити декілька гнучких організацій аби скоротити кількість ієрархічних рівнів; перейти до такої структури, при якій ряд функцій управління розділяється створеними незалежними одиницями, які несуть відповідальність за результати діяльності; створити підрозділи які будуть оновлювати та реалізуватимуть новітні технології, нові конкурентоздатні товари, шукати нові ринки збуту та перспективні шляхи розвитку виробництва; варто заохочувати та розвивати персонал, проводити заходи по зміцненню корпоративного духу та формуванню позитивного ставлення до роботи; виявити та відмовитися від малоефективних та малоприбуткових напрямів діяльності, або ж знайти шляхи їх оптимізації для поштовху до збільшення їх прибутковості.

Як ми зазначили вище для ефективного функціонування підприємства, в умовах сучасності, потрібно постійно оновлювати систему виробництва, вдосконалювати організаційну структуру, що дозволить зміцнити потенціал для забезпечення розвитку фірми у майбутньому.

На сьогоднішній день, існує дуже багато складних умов для існування сучасних виробників товарів, жорстка конкуренція яка змушує підприємство швидше пристосовуватися до зовнішніх умов. Саме тому, сучасні підприємства використовують нові технології, виконується злиття, розширюються та спрощуються підрозділи та філії, вводять нову політику.

Отже, коли підприємство розвивається, воно вже не повинно повертатися до свого початкового положення, напевне можна сказати: «Не можна ввійти в одну річку двічі». В будь-якому разі кожне підприємство буде потребувати змін для розвитку. Але треба мати на увазі, що ефективність підприємства залежить від того який саме напрямок воно реалізовуватиме, а тому у своїй меті та стратегії необхідні чіткі шляхи розвитку та можливість для внесення змін та форс-мажорів.

ВІДПОВІДНІСТЬ ВОДОКОРИСТУВАННЯ В УКРАЇНІ ЦІЛЯМ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Гончар А.С.

Науковий керівник: Деділова Т.В., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Збереження водних ресурсів, покращення їх якості є невід'ємною частиною стратегії сталого водокористування. В «Порядку денному на XXI століття» визначено загальну мету «...забезпечення адекватного постачанням

якісною водою всього населення планети, зберігаючи гідрологічні, біологічні і хімічні функції екосистем, корегуючи діяльність людини до можливостей природи...» [1].

Тому розвиток водогосподарського комплексу України (ВГК) має відповідати сучасним соціально-економічним і екологічним вимогам. Економічні вимоги передбачають реалізацію заходів, спрямованих на вдосконалення територіально-галузевої структури і технологій водокористування; забезпечення якісною питною водою і збереження здоров'я населення; сприяння розвитку регіонів на засадах сталості; розбудову міжнародного співробітництва в галузі використання і охорони водного фонду; врахування екологічних обмежень і вимог при прийнятті рішень. Екологічні вимоги до розвитку ВГК мають забезпечувати охорону водоресурсних джерел, раціональне використання водних ресурсів, збереження біорізноманіття; підвищення безпеки при використанні токсичних хімічних речовин, вирішення проблеми відходів [2].

Комплексний підхід управління прісними водними ресурсами повинен охоплювати всі джерела поверхневих і підземних вод із урахуванням їх якісних і кількісних аспектів; багатоцільове використання водних ресурсів для водопостачання і санітарії, сільського господарства, промисловості, транспорту; охорону та економічну оцінку водних джерел; плату за експлуатацію та використання; міжнародне співробітництво в рамках транскордонних водних ресурсів.

Територія нашої держави характеризується низькою водозабезпеченістю, тому обов'язковим слід вважати дії з економії водних ресурсів, раціонального їх використання і охорони. Стан водних ресурсів у житлово-комунальному господарстві України також потребує нагальних змін у напрямку впровадження сталості.

Житлово-комунальне водозабезпечення [3] безпосередньо пов'язане зі споживанням води населенням міст і селищ міського типу, підприємствами побутового і комунального господарства міст, сфери обслуговування населення. Сюди відноситься також вода, що споживається промисловими об'єктами безпосередньо з міського водопроводу.

В Україні централізованим питним водопостачанням забезпечено понад 70% населення України, а системи водовідведення є у 432 міста та 497 селищ міського типу, проте ці системи не відповідають сучасному рівню.

В загальному об'ємі водоспоживання житлово-комунальне господарство вважається незначним споживачем, використовуючи, за даними Держводгоспу України, біля 18% загальних об'ємів води, проте особливістю тут є високі вимоги до якості води та безперервність водозабезпечення.

Важливим питанням є аналіз водозабезпеченості України та її регіонів, дані показники можна вважати індикаторами стану сталого водокористування держави. Існує багато можливостей знизити, в окремих випадках повністю ліквідувати втрати і нераціональне використання води, і як наслідок, наблизити управління водними ресурсами до сталого водокористування.

Для цього необхідно підвищити ефективність управління процесами водоспоживання за рахунок проведення комплексу заходів щодо здійснення проектування і управління системою водозабезпечення, покращення нормування, обліку і контролю за водокористуванням, перебудови існуючих форм і методів роботи. Важливими є кардинальні зміни в ціноутворенні, організації звітності, системі організації праці робітників галузі [3].

Для впровадження сталих підходів важливо перебудувати свідомість управлінців, водокористувачів, громадськості в цілому. Тому важливим слід вважати дослідження із відношення громадян до сталого водокористування.

Література:

1. Програма дій «Порядок денний на XXI століття». Переклад з англ.: ВГО «Україна. Порядок денний на XXI століття». К.: Інтелсфера, 2000. 360 с.
2. Дорогунцов С.І., Хвесик М.А., Головинський І.Л. та ін. Водне господарство України: сучасний стан та перспективи розвитку. К.: РВПС України НАН України, 2002. 56 с.
3. Сокол Л.М., Підліснюк В.В. Аналіз водокористування в Україні на відповідність сталим підходам. *Екологічна безпека*. 2009. № 3/2009 (7). С. 49-55.

МЕТОДОЛОГІЯ ЯК НАУКА І ПРАКТИКА

Гусакова К.Б.

*Науковий керівник: Бабайлов В.К., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Як слідує з сучасних досліджень по розробці парадигм у наступну постіндустріальну дослідницьку епоху роль методології в управлінні розвитком підприємництва буде зростати небувалими темпами. Тому рішення існуючих проблем методології як науки, так і практики набуває особливої актуальності.

У Вікіпедії Методологія трактується як «вчення ... про методи, способи і стратегії дослідження предмета» [1]. Фактично таке уявлення методології було до останнього часу. У сучасних дослідженнях розуміння методології істотно змінилося. Це пов'язано з кардинальною зміною, поглибленням розуміння основ методології. Але й досі акцент в розумінні методології зміщений на трактування сенсу методології як похідного від методу, або методики. Але методологія відбувається не тільки від термінів «Метод» і «Методики», а й від суфікса, а точніше терміна «логія». При цьому Методологія помилково трактується тільки як наука або теорія, або вчення про метод. Тому метою даного доповіді є усунення цієї помилки.

На думку доповідача, корінь цих помилок – в некоректному перекладі терміна «логія». Справді, як свідчить огляд літературних джерел термін «логія» походить від давньогрецьких термінів «логос» і «логіка». І при всьому різноманітті їх перекладу ні логос, ні логіка не переводяться як наука. Якщо взяти з цих перекладів найголовніше, то доведеться визнати, що логос